

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

Μετάφραση: Αλεξάνδρα
Παπαθανασοπούλου
Σκηνοθεσία: Χρίστος
Σιοπαχάς
Σκηνικά: Γιώργος
Τσάππας
Κοστούμια: Έλενα
Κατσούρη
Μουσική: Ανδρέας
Μουστούκης
Φωτισμός: Γιώργος
Κουκουμάς
Παίζουν: Ανδρέας
Τσουρής, Νεοκλής
Νεοκλέους,
Χριστόφορος
Χριστοφόρου

«Περιμένοντας τον Γκοντό» του Σάμιουελ Μπέκετ

ΔΕΝ ΘΑ επιτρέψω στον εαυτό μου ούτε λέξη που μπορεί να ερμηνευτεί ως ανά-
λυση του μπεκετικού κειμένου ή της σκη-
νοθετικής προσέγγισης του Χρίστου Σιο-
παχά. Μια αθώα σταγόνα του δικού μου
λόγου δεν θα σημαίνει τίποτα στον ωκε-
ανό των αναλύσεων του φαινομένου του θεάτρου του
παραλόγου, της μπεκετικής γραφής, του «Γκοντό» ιδι-
αιτέρως. Καθισμένη στην ακτή και αγναντεύοντας την
παράσταση να αρμενίζει σ' αυτό τον ωκεανό θα προ-
σπαθήσω να καταγράψω και να παραθέσω τις εντυπώ-
σεις μου. Ας εκληφθεί το παρακάτω ως εσωτερικός μο-
νόλογος ενός θεατή εν ώρα παράστασης.

Ο χώρος... ά-γονος, στείρος, βασανιστικός, σαν πυ-
ρωμένη πλάκα πάνω στην οποία τσουρουφλίζονται ο
Εστραγκόν και ο Βλαδίμηρος. Το χρώμα, η υφή της επι-
φάνειας φαίνονται τόσο κατάλληλα, τόσο μπεκετικά.
Το δέντρο, ίδια η απελπισία. Η κλίση της σκηνής δίνει τη
δυνατότητα στους ηθοποιούς να «παίζουν» με το βάδι-
σμά τους, εκτός απ' αυτό δημιουργεί κλίμα ανασφάλ-
ειας, κινδύνου, που δεν προέρχονται από εξωτερικούς
παράγοντες, αλλά αποτελούν το κύριο συστατικό στοι-
χείο του κόσμου αυτών που περιμένουν τον Γκοντό. Πρώ-
τη φορά βλέπω τη δουλειά του Γιώργου Τσάππα και μου
αρέσει. Και ο φωτισμός του Γιώργου Κουκουμά πέφτει
ωραία στο δημιουργημένο από τον Τσάππα χώρο. Ο φω-
τισμός είναι σημαίνων, δεν παίζει μόνο με το χώρο, αλ-
λά και με το κείμενο. Όπως και η μουσική του Ανδρέα
Μουστούκη συνδιαλεγόταν με τον Μπέκετ.

Ηθοποιοί. Έχω την εντύπωση πως ο σκηνοθέτης δέ-
χτηκε πολλές δικές τους προτάσεις. Αναγνωρίζω τις υπο-
κριτικές συμπεριφορές. Υπάρχει από μία υποκριτική νό-
τα, από μία κίνηση για κάθε φράση, σχεδόν για κάθε λέ-
ξη. Από κάποια στιγμή αρχίζω να αισθάνομαι ότι το κεί-
μενο κατακερματίζεται, ότι πολλά στιγμιαία κλοουνί-
στικά νούμερα παρεμβαίνουν... υπερισχύουν... επανα-
λαμβάνονται... Όσες φορές συναντιέμαι με τα κείμενα

του Μπέκετ σε παραστάσεις, αισθάνομαι ότι έχω ανά-
γκη από μια συνεχή, αδιάκοπη αλληλενέργεια των προ-
σώπων, τέτοια που να επιτρέπει μια συνεχόμενη ροή
του λόγου. Προσωπικά χρειάζομαι μεγαλύτερες νοη-
ματικές ενότητες από μια ατάκα, η μια μικρή στιχομυ-
θία για να επικοινωνήσω με το κείμενο. Η υποκριτική
υπερφόρτιση των σκηνών του Εστραγκόν (Ανδρέας
Τσουρής) και του Βλαδίμηρου (Νεοκλής Νεοκλέους)
επιβραδύνει και διακόπτει τη ροή του έργου.

Υπάρχουν κορυφώσεις. Στην αρχή του δεύτερου μέ-
ρους ο Νεοκλής Νεοκλέους σπκνώνει το γράδο, μέσα από
το μείγμα του εξευτελισμού και της τραγικότητας λάμπει
η στραπατσαρισμένη διανοητική ευγένεια του Βλαδί-
μηρου. Ο Ανδρέας Τσουρής ανακατεύει τη μιζέρια με τον
πόνο, είναι πιο άνετος από το συμπτωταγωνιστή του
στην κλοουνάδα. Αλλά πώς είναι κάποτε όταν ένας σο-
λίστ ενθουσιάζεται και χτυπά τα πλήκτρα με μεγαλύ-
τερη ένταση απ' ό,τι τα εννοούσε ο συνθέτης: Να, κά-
πως έτσι «χτυπούσαν τα πλήκτρα» των ρόλων τους το
πρώτο ζευγάρι του «Γκοντό».

Συνήθως οι σκηνοθέτες που ανεβάζουν το «Περιμέ-
νοντας τον Γκοντό» παρουσιάζουν το δεύτερο ζευγάρι,
τον Πότζο και το Λάκι, πιο ακραίο, πιο γροτέσκ από το
πρώτο. Θυμάμαι την παράσταση της ΕΘΑΛ σε σκηνο-
θεσία του Ανδρέα Πάντζη, στην οποία ο Χρυσάνθος Χρυ-
σάνθου και ο Ανδρέας Μελέκης ακροβάτησαν επικίνδυνα
στους ρόλους τους, αλλά πέτυχαν. Ο Χρίστος Σιοπαχάς
αποφορτίζει τους δύο ρόλους, κατά κάποιον τρόπο (έτσι
μου φάνηκε) απενοχοποιεί τον Πότζο (Θεόδωρος Μι-
χαηλίδης) και εξανθρωπίζει το Λάκι (Χριστόφορος Χρι-
στοφόρου), και μαζί του η ενδυματολόγος Έλενα Κα-
τσούρη εμφανίζεται αρκετά συγκρατημένη. Ο Χρίστος
Σιοπαχάς σαν να αναιρεί τα εμπόδια με σκοπό την ιδι-
αιτερη προβολή του μονολόγου του Λάκι. Η μορφή όμως
μένει ανολοκληρή, ασημάτιστη.

Το κοινό της πρεμιέρας αποδέχτηκε την παράσταση.

ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ